Ч. 242. Пятниця 16 (3) падолиста 1906. Рік XVI.

Зиходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

До ситуациї. — З ради державної. — З хорватского сойму. — Події в Росиї.

Перед Різдвяними сьвятами — як доносять з Відня — хоче правительство перевести в палаті послів крім виборчої реформи також договор з Льойдом, управильненє дальматиньского мореплавства, закон о центральній касї для стоваришень, буджетову провізорию на три чверти року, а вкінци новий закон о льокальних зелїзницях. Чехи домагають ся крім удержавненя Північно-західної зелїзниці ще численних льокальних шляхів. П. Президент мінїстрів бар. Бек обіцяв познакомити п. Мінїстра зелїзниць дра Дершату з дотичними ухвалами ческого клюбу. — „Die Zeit" доносить, що сторонництва палати панів радять приватно над предложенєм о виборчій реформі. До тепер противлять ся виборчій реформі др. Е. Плєнер, ґр. Пінїньский і ґр. Ф. Тун. Впрочім предложенє не має більше противників. — На засїданю субкомітету комісиї для виборчої реформи раджено над §. 4, після котрого пресия при виборах буде карана арештом від 1 до 6 місяців. Ухвалено перевести дискусию над тим параґрафом окремо, а окремо над внесенями пп. Штайна і Ферияпчица. Пп. Ґесман і Адлер противлять ся вимковим постановам містячим ся у внесенях Штайна і Ферияпчица. Наради не скінчені.

На вчерашнім засїданю палати послів по промовах ґенерального бесїдника „против" п. Бендля і референта п. Лєкера, котрий просив о приняте першої ґрупи закона після ухвал комісиї, приступлено до голосованя. Першу ґрупу принято після предложеня референта з відкиненем всіх зголошених внесень меншости. Відтак розпочала ся дискусия над другою ґрупою до §. 7 о управненю до голосованя і о вибиральности. Забрав голос пос. Адлер. Бесїдник виступав против постанови о однорічнім осїдку і домагав ся, аби бодай в громадах, котрі суть менші як виборчі округи, осїдок був звязаний з виборчим округом, а не — як предкладає комісия — з громадою. П. Хоц мотивував внесенє меншости в справі признаня женщинам права голосованя. — П. Романчук внїс, аби голосованє над третим уступом §. 7, дотикаючим заступників посла, полишити до часу, доки не буде ухвалений §. 36, містячий близші постанови що-до тих заступників. Бесїдник заявляє іменем свого сторонництва, що буде голосувати против постанов о заступниках послів і вказує на то, що потрібну заяву зложило польске людове сторонництво. — П. Шумаєр промавляв подібно як п. Адлер і зазначив, що постанова о однорічнім осїдку позбавила би тисячі робітників виборчого права. — П. Соботка промавляв за правом голосованя женщин. На тім закінчено дискусию. Ґенеральний бесїдник п. Пернерсторфер поборював жаданє однорічного осїдку і заявив ся за тим, щоби мужчина мав право голосувати не аж від 24 року, але вже від 20 року житя. Другим ґенеральним бесїдником вибрано пос. Кльофача. Наради відтак перервано і закрито засїданє. Слїдуюче засїданє відбуде ся в пятницю о годинї $2^1/_2$ з полудня.

Передвчерашнє засїданє хорватского сойму було дуже бурливе. Коли коаліцийні посли появили ся на сали, ґалерия повитала їх оплесками. Між тими послами а партиєю Старчевича приходило заодно до спорів. В імени хорватскої партиї зложив др. Тускан заяву, що та партия буде попирати правительство і бана. П. Франк іменем партиї Старчевича заявив, що не згоджує ся на проґраму правительства. З причини бурливих сцен предсїдатель два рази перeривав засїданє.

З Одеси доносять: Редакторів і важнійших сотрудників всіх тутешних ґазет завізвано нинї перед тутешні власти і они мусїли зобовязати ся на письмі, що не будуть дискредитувати надходячих виборів до Думи державної.

5)

Тайна до смерти.

Маленька повість з житя словіньских селян

ПАВЛА М. ЛЯКРОМИ.

(Дальше).

Але там на долинї треба було скорої помочи. То була якраз пора сплаву. Рвуча вода несла за сотки тисячів кльоців; їх треба було ловити.

Від коли стрий дїда Івана Модрея ужив своїх лїсів на сплату свого довгу, зробив ся бачите з торговлї деревом головний промисл краю. Нинї лїси рубано правильно, а лїтом тягнено дерево то природними то штучно зробленими жолобами з гордої висоти гори в долину і тут пускано на воду в Томиньскій. Той дешевий спосіб перевозу дерева був однак підчас повени дуже непевний. А така повінь настала була зовсїм несподївано по хмароломі в ночи. Вода в Томиньскій мимо охоронних гребель забрала була дерево. Тепер треба було єго ловити, заким би тотї плаваючі маси, котрі вода несла скоростию стріли, заплили до недалекого Ізонца; бо в тій ріцї, де вода так гнала, що аж пінила ся, було би все пропало.

Отже підчас коли в горі на Раунї так горіло і сипало искрами, що здавало ся, як би з тої гори зробив ся вулькан метаючий огнем, бігли всї, котрим лиш до того ноги служили, над беріг ріки Томиньска, щоби там помагати ловити дерево.

А що всї так пильно туди спішили, треба було приписати сїй обставинї, що кождий, так сказати би, ратував свій капітал, бо тому, хто богато наловив, належала би якась пайка з того сплавного материялу.

Старі й молоді, великі й малі взяли ся зараз до роботи і ловили кльоци, які несла попри них вода, то довгими закованими жердями, зубатими гаками, або коротшими „запинами" або й граблями а навіть і руками. При блимаючих лїхтарнях і сьвітлї соснових скип стояли твердої натури ґірняки по пояс у водї, але по найбільшій части надармо. Дерево гнало попри них з такою скоростию, що поринало що хвиля у вирі розбурханої води. До того ще лило як з коновки, а то зробило ловленє дерева наконець таки просто неможливим.

На Томиньскім мостї, що під ту пору був ще з дерева, стояли жінки й дїти з Тольмайна, Забча і Залоґа та инших сусїдних місцевостий і одні другим висказували свої гадки. Всї були тої гадки, що то якась неприродна злива і що мусїло стати ся щось грішного, коли в природї зробило ся таке заворушенє. Що найменше мусїв хтось повісити ся, бо лиш тодї, коли чорт несе якусь особливо грішну душу до пекла, Господь Бог так страшно проявляє свій гнїв.

Серед такої розмови, з котрою сполучали ся ще плачі і крики дїтий та проклони мужчин, котрі кляли за кождий раз, коли їм вихопив ся якийсь кльоц, роздав ся нараз дикий крик перестраху. Стало ся, видко, дїйстно щось страшного, бо якийсь селянин, хлописко як дуб, замість з великим трудом і нараженем власного житя зловленого гаком кльоца витягнув з води якогось трупа.

То був ґосподь Міга Крояч. На ногах трупа були дивним дивом дві пари грубих вовняних панчіх, підчас коли чоботи погибшого з високими холявами і з набитими в підошви цьвяхами, котрими ґосподь Міга завсїгди любив так хвалити ся, висїли з заду на ремінци від штанів.

Того не міг нїхто собі пояснити і то збільшало ще загадочність знайденя трупа, котре викликало величезне здивованє, тим більше, коли після оглядин лїкарских перед смертию у водї мусїла відбути ся ще якась инша катастрофа, бо голова Міги була страшно побита а на цїлім єго тїлї видко було рани від порозриваня і потовченя.

З того здогадували ся скритоубийства а публичне мнїнє звалювало вину за то на Івана Модрея.

Довголїтна ворожнеча межи ним а погибшим викликала страшне підозрінє, а коли люди пригадали собі ще тоту огидну сцену в церкві, то й повірили. Але найбільшої ваги набрало зізнанє якоїсь старої женщини, котра в недїлю около полудня виділа, як Іван Модрей переходив коло єї хати якийсь такий змїшаний, що навіть і не чув, як она єго поздоровила. Небавком опісля надійшов за ним ґосподь Міга, але ішов так тихо як би якийсь дух, так, що старуха не мало того налякала ся і уважала добре, коли він буде вертати, щоби розвідати ся у него про то єго якесь дивне поступованє. Але надармо ждала; він не вертав туди.

Они не сьміють підбурювати суспільність против правительства, а противно повинні вплівати успокоюючо на уми. Скоро би ґазети того жаданя не сповнили, буде кождий член редакциї караний грошевою карою аж до 3.000 рублів, взглядно 3-місячним арештом і заставновленем видавництва. Всї часописи піддано від тепер під войскову цензуру.

Новинки.

Львів, дня 15-го падолиста 1906.

— **Остереженє для еміґрантів.** Намістництво остерігає перед еміґрациєю до держави Сан Паольо в Бразилії, бо тамошні власти жадають з гори уплати 450 корон, яко пятої части належитости за якийсь надїл ґрунту; по першій раті не жадають через два роки нїчого, а дальші належитости мусять бути сплачені до чотирох лїт що року без взгляду на урожай. Відтак робітники і зарібниці при плянтациях кави знаходять ся в дуже прикрих відносинах, а дальший наплив еміґрантів мусїв би викликати ще погіршенє тих відносин як для дотеперішних робітників так і для тих, що би прийшли.

— **В Мельниции** відбув ся вчера похорон бл. п. гр. Мечислава Дунїн Борковского, посла соймового і вельми заслуженого маршалка борщівскої ради повітової, а Видїл краєвий ухвалив не лиш по причинї смерти гр. Борковского вивісити на будинку соймовім чорну хоругов і зложити вінець на домовині покійника, але й вислав до родини слїдуючу телеграму: „Мельниця, Ясне Вельможна Мечиславова Борковска. Зводьте пані разом з родиною приняти вирази глубокого сочувства в виду зазнаного нещастя. І нам забрало оно дорогого товариша, котрого додатну працю і суспільну дїяльність в громадї, повітї і в тїлах законодатних, яких підоймав ся завсїгди під знаком служби народної і публичного добра, край у вдячній задержить памяти“. — Тоту телеграму підписали в неприсутности маршалка краєвого, его заступник др. Тадей Пілят і члени Видїлу краєвого др. Домбский, Глиджук, др. Яль, Онишкевич і др. Верещиньский.

† **Осип Мончаловский**, співробітник „Галичанина“, редактор „Страхопуда“, визначний москвофільский дїяч, талановатий публіцист, упокоїв ся вчера рано о годинї 7 у Львові на серцеву недугу в 48-ім роцї житя. Покійний похоронив недавно жену, що довгі лїта була тяжко хора. Недуга жени і тяжка праця публіцистична підорвала здоровлє покійника. Як чоловік тїшив ся він симпатиєю, як талан загальним признанем. Лишив по собі одинокого сина. Похорон відбуде ся в пятницю о годинї 3 по полудни.

— **Ваґон зелїзничий.... в школї.** З Варшави доносять: Сими днями о годинї 11-ій перед полуднем в школї при цукроварнї гр. Бобриньских зібрали ся як звичайно дїти на науку. Школа та находить ся недалеко стациї зелїзничої „Бобринская“. Як-раз коли дїти учили ся, почули нагло ломот і гріск стїни, а за хвилю через розвалену стїну в'їхав до кляси.... ваґон з бураками. Перепуджені дїти кинули ся до дверий і почали втїкати. Не всї однак всціли на час втечи. Один з хлопців зістав тяжко скалїчений в голову, а вісїм инших дізнало менших ображень. Заосмотрено їх в шпитали фабричнім. Причиною тої подїї була неосторожність зі сторони робітників зелїзничих, котрі не всціли задержати двох наладованих возів, котячих ся з гори, так, що вози ті переломили запору стоячу на кінци шляху і так сильно вдарили в будинок шкільний, що розвалили стїну і підчас науки в'їхали до кляси.

— **Новочасний Герострат.** Як той старинний Герострат, що хотїв стати славним і спалив сьвятиню Дияни в Ефезї, так захотїло ся нюйоркскому акторови Моррісови стати славним і він підпалював славні ню-йоркскі дерихмари, лиш здає ся, що робив то з приступі божевільности. Одно з передмість Ню-Йорку було недавно тому страшно занепокоєне, бо що ночи по кілька разів то тут то там вибухав огонь в тих височезних домах, що мають по двайцять і більше поверхів. Звичайно зачинало горіти з пивниці близько того місця, де знаходить ся т. зв. ліфт до підношеня людий на поверхи, а полуминь в тім отворі обнимала в миг ока всї поверхи. При двох таких пожежах могла сторожа пожарна лиш з великим трудом виратувати загрожених жителїв. В цїлім окрузї настав був переполох. Гостї тамошних готелїв втїкали на иншї поверхи, а люди з сусїдних домів вибігали на улицю. Морріс стягнув на себе підозріне тим способом, що підчас первого огню сказав, що небавком буде горіти в иньшім місци і що до людий в горіючих домах заєдно кричав, щоби вискакували на улицю. Морріс хотїв тим вславити ся, що умів наперед заповісти, де буде горіти.

— **Смерть під колесами льокомотиви.** Зі Станиславова доносять: Оногди переїхала шибуюча машина поїзду черновецкого на тутешнім двірци коло будки ч. 3 незнаного мужчину, котрий переходив шляхом зелїзниці. Доси не удало ся вислїдити его тотожности.

— **Дрібні вісти.** Капітан австрийского штабу ґенерального ґр. Стан. Шептицкий одержав ордер французскої леґії гонорової з нагоди маневрів в Компієнь, на котрих був яко делеґат австро-угорскої армії. — Вчера вечером при ул. Підвале пробив термінатор шлюсарский Мальский ученика друкарского Рихлєвского ножем два рази, в груди і рамя. Стация ратункова давши першу поміч зраненому, відставила его до дому а Мальский втік. — П-і Кубаєвичевій, женї капітана, вкрали злодії в костелї Бернардинів полярес з грішми. — В Ярославі мають оснувати фабрику лущеня рижу і фабрику виробів трикотових.

— **Огнї.** В Тустановичах під Бориславом згоріла вчера рано копальня, належача до фірми Шпільман, Рамерман і Мендельзон; при тім згоріли два робітники а два другі тяжко попекли ся. Причина огню поки що незвістна. — В маґазинї меблів Берля Кічалеса, при ул. Вірменьскій ч. 1. вибух оногди вечером огонь, котрий небавком згасила завізвана сторожа пожарна. Скінчило ся на тім, що згоріло пять ліжок і одна шафа. Причиною огню було здаєсь то, що хтось підкинув запалений сірничок.

— **Так сьвіт платить.** Звістна загально казка про того старика, що знайшов замерзлу гадину і огрів єї за пазухою: гадина прийшовши до житя, вкусила свого добродїя а той вмираючи, сказав: Так сьвіт платить! Подібна істория приключила ся оногди в Берлинї якійсь Американцї. Богата тота пані вертала оногди вже пізно в ночи з забави до свого помешканя в готели, недалеко двірця, при ул. Фридриха. Там побачила она якусь досить хорошу і порядно убрану дївчину, котра стояла під брамою сусїдної каменицї і аж дрожала від студени. Американцї жаль зробило ся єї і она приступила до неї та спитала, чого она там стоїть. Дївчина відповіла, що спізнила ся до поїзду і мусить тепер чекати до найблизшого на улици аж до рана, бо не має де переночувати. Американка намовила тодї дївчину, щоби пішла з нею до готелю і там переночувала у неї. Так і стало ся. Дївчина поклала ся убрана на софу і заснула. Аж тепер показала ся тота гадина, що розмерзла ся за пазухою: Рано дївчини вже не було; щезла, забравши полярес а в нїм 1440 корон нїмецкими грішми. Дальших 720 корон лишила, мабуть з вдячности за то, що переночувала в теплій хатї.

— **Мартинові гуси для Цїсаря.** У Нїмців єсть старий звичай — звідки він пішов, годї знати — що в день сьв. Мартина, після календаря н. стиля дня 11 падолиста ріжуть і їдять гуси — розуміє ся, хто їх може мати. Отже того дня після якогось старого звичаю відставляє жидівска громада міста Пресбурґа на Угорщинї що року 4 гуски для цїсарскої

Старуху уважали, що правда, вже за таку, що зійшла на дитинячий розум, але все таки єї балаканє взяли за так важне, що власти чули ся спонуканими розвести слїдство в сїй справі. Івана Модрея завізвали до суду, але він не міг ставити ся, бо хоч поки що уйшов був смерти, то все-таки від тої злощасної недїлї не міг вже ходити. А знести того великого чоловіка в путї [1]) — одинокий спосіб перенощеня в альпейских селах — було неможливе, бо навіть і мерців можна було задля вузких доріг лиш привязаних до якоїсь дошки зносити на долину і аж там складати їх в домовину.

Судова комісия мусїла длятого сама потрудити ся на гору. Призначеному до того ад'юнктови і протоколянтови прийшло ся то досить гірко і остаточно тота небезпечна дорога була надармо та не вияснила зовсїм тої загадочної історії смерти.

Переслуханє Івана Модрея не дало нїякого висліду. Він зовсїм не перечив того, що був якийсь змішаний, як то казала тота старуха, але доказував, що то були зовсїм природні наслїдки звістної загально сцени в церкві, котра єму тілько сорому наробила. Однак від тої хвилї він вже не видїв ґоспода Міґу. Він на то й присяг.

О правдивости тої присяги не міг нїхто й сумнївати ся, бо Іван мав добру славу у людий а до того ще й складав присягу в присутности свого сповідника, котрий з власної охоти пішов був з комісиєю до Чадри і по скінченім переслуханю увійшов до комнати, де лежав недужий, разом з Анцою, що була пригноблена до крайности.

Тодї то стало ся, що Іван, котрий лежав на постели такий почорнілий як земля і своїми несамовито великими запавшими очима споглядав отверто і щиро на судових делеґатів, зажадав, щоби єму подали хрест, а відтак в імя пресьвятої Тройцї зложив присягу на свої зізнаня подані до протоколу.

Челядь і всїлякі люди, котрих зацікавила судова комісия, упхали ся крізь отверті двері від кухнї до чистенько удержуваної комнати. Они всї попадали на колїна, коли Іван Модрей, з піднесеною до гори правою рукою і виразом мученика в своїх мінах і рухах складав свою присягу. Але в загальнім зворушеню не зачув нїхто того, що з его дрожачих уст понесли ся тихі мов віддих слова: Більше не скажу.

Навіть і судия був глубоко тронутий та переконаний о невинности Івана.

Отже скінчило ся на вступнім доходженю, бо не було нїяких доказів вини против Івана. За душу погибшого виставили в Томиньскій дебрі каплицю з образом Матери Божої і небавком поросла трава над тайною смерти ґоспода Міґи. Лиш часами який запитий селянин забалакав о тім в долинї в своїй улюбленій гостинници. Але горе єму, коли в тій гостинници знайшов ся якраз якийсь господар з Чадри. Бо всї були би присягли, що Іван невинний і нїхто не дав би був щось сказати на „убогого старця“, як звичайно Івана називали, хоч він був в лїтах повної мужеской сили.

А яка загадочна була его хороба, то знала лиш его вірна жінка, котра ходила коло него і доглядала его та не могла надивувати ся тому вовчому голодови нещасливого, котрий не міг анї ходити анї стояти а все-таки так страшенно богато їв, хоч мимо того щораз більше спадав з тїла.

Але душевне житє Івана при тім якось дуже дивно розвивало ся. В груди того простого селянина укривало ся якесь незвичайно нїжне чувство. Его спосіб мисленя, его гадки і змагання зовсїм змінили ся. Для краси альпейского сьвіта, що его довкола окружав, аж тепер отворили ся були єму очи, що перед тим так на все були слїпі. Він міг цїлими годинами дивити ся з вікна або з того візочка, на котрім Анца на двір его вивозила, на чудово синє небо та радувати ся величавим заходом сонця, від котрого вершки Боґатіна, Кокутячого гребеня і цїлого пасма Юлїйских гір нїби аж горіли.

Селяни не сьміяли ся з того, коли він там в найбільшім одушевленю споглядав на небо, а коли якісь пусті хлопці сільскі насьміхали ся з него, то бувало неодин дістане порядного позаушника, бо люди уміли пошанувати величь нещастя „убогого старця“.

(Дальше буде).

[1]) Пута — від нїмецкого слова Butte — рід великої, в горі ширшої, в споді вузшої, трохи сплощеної дїжи до ношеня на плечах за помочию ґуртів або ременів.

палати у Відни. Так було також і сего року. Минувшої неділї явило ся в цісарскій палаті, в так званім державнім тракті, два пани і дві дами і пішли звідтам до цісарскої „комори“. Они принесли були 4 гуски рідкої краси. Кожда гуска була завинена в тоненьке біле полотно і украшена стяжечками та кокардками в барвах австрийскій і угорскій, а заким їх занесено з воза до комори, покладено їх на срібні таци. В коморі відобрав їх прибочний комнатний слуга Цїсаря.

— **Страшна сцена** відбула ся сими днями в зоольоґічнім городі в Берлинї. Спокійний до недавна слонь кинув ся на свого вартівника, вхопив его на свої зуби і підкинув ним високо, а відтак зловив знову і серед страшенного рику притиснув его два рази до зелїзних штахет. Розлючений зьвір хотїв вже взяти его під ноги, але в тій хвили прискочив другий сторож мурин і вдарив слоня з цїлої сили по голові лопатою, а зьвір тоді відступив ся від своєї жертви. Сторожа відставлено безпритомного до шпиталю.

† **Померли:** Вікторія з Винницких Багриновичева, вдова по бл. п. о. Володимирі, пароху Вишнївчика, для 9 с. м. в Золотниках, в 63-ім році житя; — Іван Сапрун, господар в Наконечнім коло Яворова, в 86-ім році житя; — Петро Крайковский, народний учитель в Рогатинї дня 8 с. м., в 40-ім році житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць** оповіщує: Дня 15 жовтня с. р. отворено зелїзницю льокальну Цветль-Мартінсберґ зі стациями Вальдгавзен, Ґрафеншляґ, Отеншляґ і Мартінсберґ. — Стациї ті уладжені для загального руху, а стация Кляйн-Шенав і перестанки Сирнав, Кальтенбрун і Біберштляґ для руху особового і пакункового.

Телеґрами.

Відень 15 падолиста. Субкомітет комісиї для реформи виборчої радив вчера дальше над §. 4 закона о свободї виборів з виключенєм внесень о утвореню т. зв. параґрафу о аґітациї з амвони. Нарад не закінчено і будуть відбувати ся дальше завтра, в пятницю.

Будапешт 15 падолиста. З Відня доносять: Президент міністрів др. Векерле прибув нинї рано до Відня; о 11 год. перед полуднем був на авдиєнциї у Монарха.

Будїєвиції 15 падолиста. При вчерашних виборах з першого круга виборчого побідила лїста нїмецка.

Варшава 15 падолиста. Суд польний засудив трох робітників за аґітацию страйкову у фабрицї цукру Германова на смерть через розстрілене. Вояки зразу не хотїли виконати вирок, остаточно однак мусїли то зробити. Нинї суд польний засудив 5 осіб на смерть за виконане нападу.

Льондон 15 падолиста. В палатї послів парляментарний секретар адміралїциї Робертсон подав до відомости, що 11 моряків, котрі головно викликали розрухи в Порсмес, засудив военний суд. Подрібне представлене справи буде тоді оголошене, коли адміралїция одержить акти военного суду і слїдчої комісиї.

Петербург 15 падолиста. (П. А.) Сего тиждня відбуде ся засїдане тутешного комітету партиї кадетів, на котрім мають бути установлені кандидати до Думи державної з Петербурга.

Петербург 15 падолиста. Центральний комітет партиї мирного відродженя ухвалив на вчерашнім засїданю, що членам партиї не вільно належати до инших партий полїтичних. Після донесень з цїлої держави має тота партия в 25 місцевостях, між тими в Ризї і Одесї побічні орґанїзациї.

Курс львівский.

Дня 14-го падолиста 1906.		Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		568·—	576·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		—·—	160·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		579·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 5% преміов.		110·—	110·70
Банку гіпот 4½%		100·50	101·20
4½% листи застав. Банку краєв.		100·70	101·40
4% листи застав. Банку краєв. .		97·70	98·40
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .		99·30	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.		99·30	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.		97·30	98·—
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		98·70	99·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .		100·70	101·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		97·—	97·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		97·80	98·50
„ м. Львова 4% по 200 кор.		95·80	96·50
IV. Льоси.			
Міста Кракова		86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста	Курс віденський	47·65	49·65
Угорскі черв. хреста		28·60	30·60
Італіянь. черв. хр. 25 фр.		—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор.		54·—	60·—
Базиліка 10 кор.		22·75	24·75
Joszif 4 кор.		8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.		9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цісарский		11·24	11·40
Рубель паперовий		2·52	2·54
100 марок нїмецких		117·30	117·90
Доляр американьский		4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).